

Sager, har man ikke kunnet vente med at faae, og man maatte afflutte Udvalgets Arbejder, uden at vi fik disse Oplysninger.

Formanden (Krabbe): Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er en Sag mellem Udvalgets Medlemmer og Udvalgets Formand, men ikke en Sag at bringe frem for Folkethinget.

Buff: Jeg skal selvfølgelig rette mig efter den ærede Formands Udtalelser; men da den ærede Formand lod det passere, at den sidste ærede Læser meddelte, at Formanden i Udvalget lod os falde sammen...

Formanden (Krabbe): Jeg beder erindret, at jeg stred ind imod den sidste ærede Læzers Udtalelser. Er der forøvrigt af en foregaaende Læser begaaet nogen Feil under Forhandlingen, er det saa langt fra, at det giver en efterfølgende Læser Ret til at begaa en lignende Feil, at det tværtimod indeholder en Opfordring til ham om ikke at begaa den samme.

Buff: Jeg skal altsaa fortsætte min Udtalelse med at sige, hvad der ogsaa foreligger i Betænkningen, nemlig at man fra alle Sider i Udvalget er enig om at udtale, at man vil have en Straffelov, og det forekommer mig, at de Ændringer, som jeg og mine Venner have været med til at stille, maa det ærede Medlem, som nu sidst talte, ikke fortælle os ingen Verdens Ting skulle betyde og at de i Virkeligheden ere saa uforstaaelige, at ingen Menneker kan fatte dem. Jeg skal nu se, om jeg ikke kan gjøre dem begribelige. Jeg tænker forøvrigt, at andre ærede Medlemmer i Formiddagsmødet have gjort dem begribelige. Det forekommer mig dog, at, da det er saa og smaa Ændringer, vi have stillet, have vi ogsaa viist fra vor Side, at vi ville have en Straffelov. Men ligesaa lidt som det er os om at gjøre at faae en hvilken som helst Reform for en hvilken som helst Pris, ligesaa lidt er det os om at gjøre at faae en Straffelov for en hvilken som helst Pris. Jeg vil gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at dersom vi nu vedtage dette Straffelovsforflag, saaledes som det er ændret af Flertallet, have vi gjort akkurat det samme, som i sin Tid daværende Krigsminister, General Raffner, kom over til Landstinget og sagde, om de ikke vilde se at ændre det Lovforslag, som var vedtaget af Folkethinget; thi saa kunde han bruge det. Nu er Flertallet i det Væsentlige i dette Thing gaaet ind paa disse Ændringer, og at de saa kunne faae en Straffelov, som det ærede Medlem fortæller os, er ikke saa vanskeligt. Paa den Maade kunde de sagtens faae en Straffelov. Dersom ærede Medlemmer ville efterse Krigsministerens Udtalelser i Landstinget i 1877, da

han kom ind i Landstinget med Lovforslaget, ville de finde, at han sagde: Der er et Lovforslag, naar jeg kan faae de og de Ændringer i det, kan jeg tage imod det. Paa den Maade kunne vi sagtens faae en Straffelov, og paa den Maade kunne vi sagtens faae Reformen, men det er jeg ikke tilbids at være med til. Jeg kan ikke se rettere — og deri tror jeg, at de fleste Medlemmer ere enige med mig — end at vi reformere ingenlunde Samfundet gennem Love. Love ere paa mange Omraader nødvendige, fordi det kan træffe, at Baandet er saa stramt, at Livet ikke kan røre sig i det, men vi reformere ikke Samfundet saadan ved Love. Jeg tillægger Love paa visse Omraader meget stor Betydning. (N. P. Jensen: Ogsaa paa dette Omraade!) Ja, ved den Lov, der foreligger, tror jeg ikke, vi reformere det militære Samfund. Jeg skal sige hvorfor. Jeg slyr ikke at udtale, at de Straffe, som affiges ved Militæretaterne gennem Lov og Dom, har man efter den Smule Erfaring, jeg har, ikke Nogetsomhelst at klage over. Naar en Mand f. Ex. enten bliver ved at drikke sig fuld i lang Tid igennem eller vedbliver at være en Gris med sit Løi og saa ved en Krigsretssdom faar en søelig Straf, kan jeg godt forstaa det. Men det, som det hovedsagelig kommer an paa ogsaa ved den nye Straffelov, er den arbitrære Straffemyndighed. Det daglige Drilleri, den Maade, hvorpaa Befalingsmændene til daglig Brug optræde mod deres Undergivne, er det, der plager Menigmand. Det sætter ondt Blod, og det er det, som undertiden har berettiget os til at klage over de Herrer Befalingsmænd, og ingenlunde de Straffe, der idømmes ved Lov og Dom. Naar vi derfor overser den arbitrære Straffemyndighed ikke kunne naae et betydeligt Skridt fremad, kan jeg ikke se, at der er saa stor Grund til at jage efter en Reform paa dette Omraade; thi naar vi ville gjøre, hvad den anden Side af Salen forlanger for at faae en Reform, saa kunne vi sagtens faae den. At dette virkelig forholder sig saaledes, skal jeg prøve paa at bevise, naar jeg kommer til de enkelte Ændringsforslag. Vi have jo kun stillet 3—4 Ændringsforslag. Ved det første Ændringsforslag til § 1 have vi egentlig kun tilsigtet en Tydeliggjørelse for at forlange, hvad ærede Medlemmer have forlangt, da vi sidste Gang havde Straffeloven for, i Udvalg ialtfald, nemlig at vi skulle have en Grundlovsparagraf ind i den militære Straffelov, og at det ikke var saa urimeligt et Forlangende at faae en Grundlovsparagraf ind i Straffeloven. Man hører jo stadig høvedt fra den anden Side, at det skulde være et saa urimeligt Forlangende at faae en Grundlovsparagraf ind i Straffeloven; men jeg skal tillade mig at oplyse, at vi have en hel Række Love, hvori der virkelig findes Grundlovsparagrafer. Vi have f. Ex. — det kan jeg huise udenad — Straffeloven af 1866, Nigsretsloven,